Oktober 2026

Het Zomp-jaar 2026 loopt ten einde. De bloemplanten slaan hun kleuren op, in afwachting van het komende voorjaar waarin ze hun kleuren weer ten toon kunnen spreiden. Nijvere Zompers hebben de plantenresten geruimd en de vijver ontdaan van algen. Onze Open Dag was geslaagd





Dankzij de paddenstoelen die door late regenbuien nog maar pas massaal verschenen zijn, is de Zomp toch verre van kleurloos

Met het sluiten van de toegangshekken komt er een einde aan het gezamenlijke plezier van het werken in onze heemtuin, althans voor 2026. Tijd voor warme chocolademelk en wintertruien. Tijd voor weemoed over weer een voorbij natuurjaar.

"Uren, dagen. maanden, jaren, vliegen als een schaduw heen" , wist zo'n drie eeuwen terug de 18e-eeuwse dichter Hubert Corneliszoon Poot al.

Dat nostalgische weemoedsgevoel is van alle tijden.

Verplaats je in gedachten naar de 11e eeuw. Op een lege, kale hoogvlakte in Zuid-Duitsland tornt een vagant (een zwervende student), moederziel alleen tegen kou en miezer in, snakkend naar warmte en onderdak. Met spijt denkt hij aan zijn laatste liefje, die hij achter heeft gelaten.

Wij kennen zijn naam niet, maar weten wel van zijn bestaan, zo'n 10 eeuwen terug. Blijkbaar heeft hij warmte en onderdak gevonden in een klooster, blijkens een (uiteraard) Latijns gedichtje dat hij onderweg in kou en regen bedacht zal hebben en dat hij tussen de religieuze monnikenteksten op het dure perkament gepriegeld heeft:

"Dreinend valt de regen op mijn pet;

Ach, lag jij maar in mijn armen,

En ik in mijn bed"

Wij wensen de lezer een mooi-weemoedige en warme herfst en een zonnige winter

En met deze woorden besluiten wij het Zomp-blog van 2026.

Tot Zomp in de lente van 2027!



